

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Nekaj prašanj, ki se bodo letos v 27. občnem zboru obravnavale. — Nekoliko iz načerta za čebelarstvo razstavo v Dun. Novomestu. — Važna iznajdba. — Tekmec naše čebele. — Semenj na Igu. — Dopisi. — Dve tisoč let star vosek. — Gospod čebelar.

Nekaj prašanj, ki se bodo letos v 27. občnem zboru obravnavale.

Dr. Dzierzon bo govoril: a) Kako si čebele delajo in ohranjujejo toploto, ktera jim je za zimski pokoj potrebna?

b) Kako si zamoremo pojasniti večkratni primerljej, da čebele lastno matico kakor z oklepom tesno obdajajo ter stiskajo?

Gravenhorst: So li matične zibelke o času roja kaj boljše, kakor tiste, ki jih čebele le o času brezmatičnosti nastavljajo?

Gühler: Kako veljavo imajo pleteni koši (peharji) v novejšem čebelarstvu s premakljivim satovjem?

Günther: Kake skušnje imamo s pregradno mrežico?

Hilbert: a) Kako na spomlad čebelar svoje čebele lahko obvaruje hromotne ali norostne bolezni?

b) Dandanašnje čebelarstvo in kako vplivajo na-nj ptuja plemena?

Ilgen: Kako si zamoremo napravljati panje po nizki ceni?

Klausmeyer: Pregradna mrežica in Vogelnov žlebič.

Lehzen: Nekaj o naravnih in umetnih rojih.

Grof Pfeil-Gnadenfeld: Mar li stara pravila l. 1850. za občne zборе še zadostujejo za dandanašnje razmere, ali jih je treba kaj predelati in kako?

J. Schmid z Moravskega: a) Zakaj marsikje premakljivo delovanje tako slabo napreduje in kaj bi se znalo za hitrejše razširjenje storiti?

b) Žetev medú in pridelek čebelarstva.

c) Prezimovanje čebel.

d) Kako bi zamogel srednje satne stene vsaki sam izdelovati?

Navodena prašanja so za pospeh čebelarstva gotovo jako zanimiva; to mora vsaki na prvi pogled priterditi. Zatorej naj se letošnjega občnega

zboru vdeleži, komur le okoljšine dopuščajo. Zraven teh zanimivih obravnjav se bode videla tudi čebelarstva razstava, kakoršnja se drugekrate ne vidi, se umé lahko, da tudi viditi ne more. Obéno zborovanje bo letos, kakor že naznanjeno, v Dunajskem Novomestu, tedaj ravno ne tako dalječ.

Kje se vstopni listi dobivajo, smo že v zadnjem listu naznanili. Kdor bi se rajše na vredništvo obrnil, mu ga radi preskerbimo, le oglasiti se je treba brez zamude.

— x —

Nekoliko iz načerta za čebelarstvo razstavo v Dun. Novomestu.

V razstavo se bo vse sprejemalo, kar je s čebelarstvom v dotiki: Žive čebele, méd, vosek, panji, razno čeb. orodje, učni pripomočki i. t. d.

Vse razstavne reči se morejo voznine proste poslati in sicer po železnici z naslovom: „An die Stadtgemeinde Wiener-Neustadt, Nieder-Oesterreich, Südbahn,“ ktera potem vse sama poskerbi, da pride poslano v razstavo, in kar ne bo prodano, tudi nazaj pošlje brez daljnih stroškov. — Pošiljatve po pošti so enako poštnine proste poslati. Pri čebelah naj se zapiše: „Oben! Lebende Bienen! Vorsicht!!!“ Kar se pošilja po pošti, naj se pošlje: An das Ausstellungs-Comité in Wiener-Neustadt.

Za znižano ceno bo razstavni odbor vsa vodstva raznih železnic prosil in kakor terdno zaupa, tudi dobil. Da se znižana cena dobí, je treba sprejemni list pokazati. (Ker je čas že tako kratek, je vredništvo za nekoliko sprejemnih listov prosilo, ter se bodo pri njem dobile.)

Vse razstavne reči morajo naj zadnji čas do 9. septembra na kolodvoru v Dun. Novomestu biti. Razstavljanje bo odbor preskerbel.

Razstavni odbor ni odgovoren za kako nesrečo ali poškodovanje poslanih reči na železnici ter tudi ne daje odškodovanja za pokvarjeno.

Kdor hoče poslano reči prodati, zna to sam storiti ali pa po komu drugemu; lahko pa tudi odboru naroči, ki mu bode to brez stroškov preskerbel.

Vsaka razstavljena reč bo po izvoljenih presojevalcih skerbno ogledana in presojena. Razsojenje bo razglašeno.

Prodane razstavljene reči se smejo še le o sklepu razstave proč vzeti.

Razstavni odbor ima do zdaj na razpolaganje:

Deržavnih darov (premij) 20, častna darova Dun. Novomesta 2, (zraven pa še več drugih častnih darov.) Denarnih premij blizo 1000 gld.

Prav za prav bi se bil mogel vsak razstavljavec do 30. avgusta oglasiti, ter povedati, kaj misli razstaviti. Ker to ni več mogoče, bo menda vse poslano vse eno sprejeto, kakor je bilo druge čase, da se le na pravo mesto in o pravem času pošlje.

Opomba vredništva. Čebelarški listi meseca julija so naznanovali, da razstavni odbor poprosi vsa vodstva železnic za znižanje cene za osebe in rastavno blago, in da odgovor o pravem času naznani. Čakali smo tedaj tega naznanila do pretekle nedelje, a listi sicer pridejo, naznanila pa ni bilo in zarad tega je ta list se tako zapoznil.

Ne dvomimo, da se bode cena znižala, kakor vselej, ali naj berž je odbor za-njo prepozno prosil, in tedaj zdaj odgovora naznaniti ne more. Kadar kaj več zremo, naznanimo v „Slovenca“ ali „Novicah.“

Važna iznajdba.

Po Nemškem je zeló v navadi umetno satovje, kar je pri nas še popolno neznano; po Nemškem je več čebelarjev, ki se le z izdelovanjem umetnega satovja pečajo. Izdelovanje tega je pospešilo novo iznajdbo, ali znabiti bolj prav, je poterdilo stare skušnje, ki so se pa malo izverševale.

Ker se nikoli gotovo ne vé, je li vosek iz zdravih voščin ali okuženih po gnjili zalegi, so nekateri začeli misliti, da po umetnih satovih bi se znala kužna zalega zatrositi ter naprej širiti. Izvedeni čebelarji so pa zaterdovali, da se tega ni bati, ker po izkuhovanji in snaženji voska bodo kužljivi drobci vničeni. Še bolj brez skerbi pa se sme biti, če se nekoliko salicilne kisline pri izkuhovanji prilije.

Poskušali so tudi nalašč iz gotovo okuženih voščin vosek kuhati in umetno satovje izdelovati, n. pr. Gühler in Scholz. Poslala sta ostanke in tropine izverstnemu in v preiskovanji zanesljivemu naravoslovcu Schönfeldu, ki je po skerbnemu preiskovanji sodil, da se ni treba po takih satovih nikakoršnjega okuženja bati. In res ga tudi niso nikjer opazovali.

Dr. Pollmann je poskušal nevaren méd ozdraviti ter ga za pitanec pripraviti. Kupil je ptujega, naj berž ameriškega medú, ki skoraj nikoli ni zanesljiv. Dal ga je pol ure vreti ter je pene pridno posnemal; pridejal je malo salicilne kisline in s tem medom je pital, dokler mu je ves pošel. Škode pri čebelah ni celó nobene zapazil. On tudi misli, da se na ta način zamore vsak sumljiv méd brez skerbi pitati.

Pomoček je lahak. Naj bi toraj naši čebelarji, kadar morajo méd za pitanje kupovati in se ne morejo nanj popolno zanašati, to poskusili. Da se méd k ognji pristavi, dá kake pol ure vreti in pene posnemajo, ne stane nič truda; vsaka kuharica ali gospodinja to lahko memogredé pri pripravljanji vsakdanje hrane za svoje domače opravi.

Tekmec naše čebele.

Po vsih časnikih, tudi političnih, plava in jadra „račica“, da je naša čebela v nevarnosti zgubiti svojo dosedanjo predpravico, po kateri le ona médene snóvi nabira ter v méd predeluje.

Nek g. Maklot, ameriški naravoslovec v Mehiki, je našel neko mravljo, ki méd nanaša in ktero zove „melliger“, menda zato, ki se méd v latinskem jeziku „mell“ imenuje.

Znanstvena akademija v Filadelfiji razglasuje popis medunosne živalice, ter pravi med drugim, da zadek mravljinoga telesa se napné in vzraste do velikosti malega grozdiča ter obdaja prav izvrstni méd. Mehikanci sí pridobivajo méd od te živalice s tem, da mravlje v stiskalnico denejo in stiskaje

privijajo, dokler méd odteče. 960 mravelj dá funt medú. — Do tú poročilo časnikov, od katerih nobedin ne dostavlja, ima li to poročilo za resnico ali šalo.

„Slov. Čebela“ si pa ne more kaj, da bi nekaj besed in radovednih prašanj za nameček ne dostavljala. Je li verjetno, da bi v Mehiki taka mravlja res živela in tako dobrodejno delovala? Kako si naj razjasnimo, da ljudje domači in ptuji navadni potovalci in naravoslovci do l. 1882. (znabiti 1881, preden je poročilo v Evropo priromalo) od take dobrotne živalice ničesa niso vedeli in zapazili in da še le gosp. Maklotu je bila ta redka sreča prihranjena? Naj verjame kdor hoče, nam se vse to neverjetno zdi.

Pa recimo, da je to res in v Mehiki taka mravlja živi, in da jo je znanstvena filadelfijska akademija v presojevanje prejela; tako naj si tolmačimo, da akademični učenjaki od novonajdene, imenitne živalice tak suhoparn popis po svetu pošiljajo? Ničesa od glave, ničesa od telesa, ničesa od drugih udov, kakor sam stavek od zadeka. In pa še kak popis od tega zadnjega dela? Tak, da ga verjeti nikdo ne more, gotovo učenjaki sami ne. „Nazadek, pravijo, se napné in vzraste (zarad medú, se vé da?) do velikosti malega grojzda.“ Kaka bedarija! Ali je bedasto to dvoje: popis in primera, ali pa sklep: 960 mravelj da funt medú. Kake velikanske mravlje bi vendar mogle to biti, če bi sam zadek imel velikost grojzdiča? In potem koliki bi mogel neki grojzdič biti, če jih 960 treba, da dadò funt tekočine? Za take grojzdiče bi se naši vinarji lepo zahvalili.

Kakor si toraj reč premislimo, se nam to poročilo neverjetno zdi, zato smo ga tudi „račico“ imenovali; le čudno se nam zdi, da toliko časnikov drug za družem tako neverjetno reč blebetajo ter svetu kakor, kdo zná, kakó čudo oznanujejo.

Semenj na Igu.

Kakor vsako leto, je bil tudi letos čebelarški semenj na Igu na sv. Lovrenca dan prav živahen. Sicer tiste množice panjev, kakor v nekdanjih starih časih, ko je bilo nakupičenih po 1000 in več panjev, res ni bilo videti; kakih 750 pa le ne mara, da jih je bilo. Čudno pa, da so bile čebele sploh veliko dražje, kakor že nekaj let sim. Dobival se je drug k drugemu panj po 2 do 2½ gld. mnogokrat tud cenejši, letos pa le po 3 do 3½ gld. Pripomoglo je nekaj k temu, ker so letos čebele malo rojile, tedaj so bili panji močnejši; nekaj pa tudi dobra paša saj po Notranjskem, in tako so bili nekateri panji res tako težki, da druga leta znabiti še po dokončani jesenski paši ne tako. Čudno je tudi to, da s komur si govoril, je sanjaril o letošnji izverstni paši v ajdovim cvetji. Na kake vzroke ali razloge so se sploh zanašali, kdo ve; mogoče pa je, da je tudi to k živahniši kupčiji pripomoglo. Bog daj, da bi se ne motili!

Dopisi.

Podgradom 23. julija. Menda od nas niste še dobili poročila o tukajšnjem čebelarstvu, še manj pa o letošnjem; tedaj nate male in kratke verstice o obojem.

Čebele so letos pri nas prav slabe. Že čez zimo ali na spomlad jih je mnogo pomerlo, spet mnogo so jih pa mravlje pokončale. Nevem od kod to, da nam letos mravlje toliko škode delajo. Menda je pač tako, kakor povsod: kako leto so miši hujše in nam v kvar, drugo pa hrošči, gosence in drugi merčes. Potem smo pa že dolgo let navajeni, da zdaj čez eno, zdaj čez drugo stvar pride kaka uima. Zdaj gnije korun, zdaj je žito sentjavo; zdaj pride bolezen nad svinje, zdaj nad kuretnino i. t. d., tedaj zakaj pa tudi ne nad čebele. K temu so bile čebele letošnjo spomlad zarad lanske slabe letine tudi slabotne, nekateri panji malo čebelni, tedaj so imele mravlje prosto polje za svoje škodljivo gospodarstvo. Mogoče pa, da so bile same tudi lačne, sladkosnednice so že tako po svoji naravi, tedaj dvojni nagib, da so na panje tako pritiskale.

Rojile so čebele letos le malo. Jaz imam le pet rojev, ko bi jih trikrat in še večkrat toliko lahko imel. Nek moj faran je prezimoval 30 panjev in dobil je do zdaj le 7 rojev, namesti 50 do 60, kar bi ne bilo prenapeto: Zgubó se nam letos posebno veliko čebel, ker vreme je vedno vetrovno; znabiti je tudi tú nekoliko vzroka, da so panji malo čebelni in tedaj malo rojijo. Kar tukajšnje čebelorejo zadene smemo reči, da jih je sicer nekaj čebelarjev, pa bilo bi jih lahko mnogo več. V vsaki vasi se nahajata po kaka dva, tudi trije čebelarji; se vé, da vsi še po starem kopitu. Sploh ljude premalo čitajo; marsikdo me gleda, kakor bi mu čudo iz Amerike pripovedoval, če mu začnem o novem čebelarstvu govoriti. Dobro bi bilo, da bi se res duhovščina in veči posestniki tega poprijeli, ker dokler ne bodo naši čebelarji dobička očitno videli, toliko časa se ga tudi poprijeli ne bodo. Tedaj čebelarimo že zarad izgleda; če tudi družega dobička ne bomo imeli, bomo imeli saj veselje čebelarstva sploh in dobrega izgleda še posebej. Z Bogom!

Na Gorenjskem meseca avgusta. Ljuba Čebelica! ne zameri, da ti stari čebelar z Jesenic tudi letos nekoliko svoje trude in skerbi potoži. Res trud in skerb ima marljiv čebelar vsako leto, ali toliko ne z lepim kakor letos. Nek 80letni starček od mladih let čebelar mi je ne davno tožil, da tako slabe letine za roje še ni imel. Od 40 starih panjev je dobil komaj 9 rojev, tedaj nekako desetino. Jaz se nisem mogel zderžati, da bi ga ne bil malo vščipnil, tedaj sem mu rekel: Jaz imam pa ravno toliko rojev, kolikor jih hočem in potrebujem. Na začudeno vprašanje: Kako je to mogoče pri taki letini? sem mu rekel: Ko bil bi jaz na roje čakal kakor vi, bi jih naj berž nič več ne imel, kakor vi, če tudi starih imam nekaj panjev več, ali nisem jih čakal, kakor vi; ampak naredil, koliko mi je kazalo, ki se mi prav prav dobro obnašajo. Vidite oče, kolikokrat sem že rekel, da pustite staro kopito, pa nikoli me niste vbogali, zdaj pa javkate. Res je, mi je odgovoril; ali vidiš, jaz sem že star, naj bil bi mlajši, takoj bi poskusil. No, res je, mož je že star, tedaj mu ni zameriti, ali koliko je čverstih in taki še vse drugače odgovarjajo. Ni dolgo, kar sva se z nekim čebelarjem od tega pogovarjala in moj svet, naj kaj o novem čebelarstvu bere, mi je rekel: „E to je vse (—) vkup nič; če človek bolj bere, bolj je néumen.“ Jaz mu vernem: Dobro; res berem že 10 let, pa sem še v marsičem neumen; pa jaz to saj vem, tedaj še berem; ti pa nič ne bereš, pa še ne veš, kako jako si zabit in néumen. Nisem mu s tem vstregel, pa kaj čem — človek ne more molčati.

Naj Vam še eno skušnjo povem. Lanska letina je bila slaba, zima pa posebno mehka. To ne mara je čebele zapeljalo, da so prezgodaj in preveč zalege stavile. Bodi kakor rado, gotovo je, da je medú tudi takim panjem primanjkovalo, pri katerih se tega nisem nadejal. Naj bi ne bil nič bral, ne vem, kaj bi bil s panji začel; a bral sem v nekem letniku, da se zamore tudi s sladkorjem in mlekom pitati. Sila kola lomi, poskusil sem. Naj pred sem dajal 4 slabim panjem te mešanice. Videl sem, da so vse povžile in se dobro imele; tedaj sem začel še drugim dajati. Dajal sem na liter mleka, ki se naj pred zavré in posname, pol kilo cukra, vse vkup dobro mešal in nekoliko mlačno dajal. Nikoli mi niso nič pustile; mislim, da jim je dobro teknilo. Rojev sicer veliko nisem imel, pa drugi so jih imeli še manj. Sicer pa jaz tega ne porajtam; če imam le dobre čebele, imam tudi dovolj rojev, če ne dobim naravnih rojev, pa posiljence naredim. Spet rečem, kar sem že večkrat rekel: Letos se je vsem starokopitnežem huda godila; jaz nisem pri vsem pomanjkanji in drugi nezgodi za čebelarje nič posebne nadloge čutil; zahvaliti se imam le novemu panju s premakljivimi satniki.

Še nekaj: Letos sem neki panj sumničil, da ima trotovsko matico, tedaj sem ga večkrat pregledoval. Nekega dne se mi posreči, da najdem čebelo, ki je ravno trotovna jajčica legla. Kako naglo sem po nji segel, si lahko mislite. Kmalo sva bila vkup ter obrajt imela. Lepo črna je bila, menda od smukanja po satovnih lonččkih; da bi bila večja, kakor navadne čebele, kar se večkrat zaterduje, jaz nisem zapazil.

Da Vam vse povem, moram tudi povedati, da sem bil letos okraden. Nek tat mi je v čebelnjaku spredaj remeljne prežagal ter tri naj boljše panje izmaknil. Pa — kar se ne storí, se ne izvé — izvedelo se je tedaj kmalo tudi to zločinstvo in tat je prejel zasluženo plačo. Sevé, tako ojstra ni bila, kakor so stare postave tirjale in so se v starodavnih časih izverševale.

Tedaj sem Vam vse povedal, kar je znamenitnišega, pa še drugokrat kaj; Bog nam daj saj dobro in ugodno jesen za našo glavno pašo v ajdi!

M. Š.

*Na Savi meseca junija. S. K. *)* Ponudim Vam male verstice za „Čebelo,“ če Vam je drago vedeti, ali znabiti komu drugemu, kako se letos čebelarjem po Gorenjskem godi. Razložek je letos velik. Nekaterim čebelarjem se je letošnjo spomlad jako hudo godilo. Poznam čebelarja, ki je že pred novem letom do 30 panjev zarad lakoti zgubil; drugim se je pozneje, zlasti na spomlad enako godilo. Nekateri so pa prav dobro izhajali ter nobenega panja zgubili. Od kod to, saj smo imeli vsi enako vreme? Razložek je letos delala navada, panje v ajdovo pašo prepeljevati, ali pa jih domá imeti. Večina naših čebelarjev gré na jesen s svojimi panjevi proti Kranju in tam kje v okolici pase svojo čedico, dokler ajda ne odeveté. Zarad tega ravnjanja so si bili panji na spomlad jako navkriž. Kteri so panje v pašo peljali, se jim je trud dobro splačal, da dobili so nekaj medú za pridelek, panji pa so bili prav dobri za prezimovanje. Pri meni n. pr. so bili le panji z 20 do 30 funtov za pleme odločeni ter so prav dobro prezimovali. Pričakoval sem zarad tega prav zgodnjih rojev. Pa tú, kakor povsod: „Človek obrača, Bog oberne.“ Na

*) Brez zamere! Po nesreči se je bil list založil in toraj zaostal. Prosimo še drugokrat kaj. Vredn.

spomlad ni bilo ugodnega vremena, zlasti resje je čebelam silno malo dalo; dobil sem toraj še le 7. maja prvega roja in 10. spet dva. Potem pa nastane še slabejše vreme; sneg je hribe pobelil in za tak čas je bilo prav zadosti merzlo. Čebele sem imel v dobrem stanu in rojev se mnogo nadejal; od dne do dne sem čakal boljšega vremena, pa ni ga bilo in čebele so matične zibelke raztergale in mlado zalego začele iz panja prinašati; spet je bilo nekoliko časa po rojih. Res je, da so majnikovi roji veliko več vredni, kakor meseca rožnika, pa kaj se hoče! Naj bi bilo le saj zdaj ugodno vreme, ker čebele imajo pri nas kakih pet tednov naj boljšo pašo, ker so travniki v naj lepšem cvetju in je tudi lipovega drevja mnogo v okolici.

Na Dunajsko čebelarstvo razstavo o velikonočnem času sem bil tudi jaz nekaj poslal. Da sem prejel zato častno diploma, vem da že veste. Več bi še rad storil za čebelarstvo, ali čebelariti zamorem le v prostih urah, ker stanovnega dela v fužinah še nisem popustil ter ga tudi ne mislim, dokler bom mogel delati.

Št. Vid na Dolenjskem. Že večkrat sem se pripravljaj, da bi bil o letošnji čebelarški letini kaj poročal, pa kadar sem mislil pisati, nisem vedel kaj, razun tarnanja o slabi letini, česar imate pa že tako zadosti, tedaj sem že nastavljeno pero spet na stran položil. A zdaj Vam moram vendar nekaj poročati. O letini le opomnim, da bila je slaba skozi in skozi: malo paše (le nekaj malega na smereki), malo rojev in še ti ali slabi ali prepozni. Nekako drugo polovico julija sem dobil rojiček in ga po navadi spravil. Stisnil se je v kotiček in tam je obvisel. Minulo je mesec dni in rojiček je tam, kjer je bil. Ves čas ni naredil le enega sata ne, sevé, da potem tudi ne najdeš niti zalege, niti medú. Kaj tacega se mi še ni primerilo. Če tudi ne veliko, pa kako malenkost bi bil vendar dobil. Včasih sem ga tudi pital, tedaj nekaj bi si bil vendar lahko postavil; pa vse zastonj — iz priljubljenega kotiča ga nisem spravil. Ker sem ga natolceval, da mi nalašč nagaja, sem mu matico vzel ter ga z drugim združil. Na, ker nisi hotel biti sam svoj gospodar, boš pa drugemu hlapčeval.

Dve tisoč let star vosek.

Kako je to mogoče, bode znabiti kdo vskliknil čitaje čuden naslov? Čujte, kaj pripoveduje Oest. Ung. Bnzt.: Pred nekaj leti se je stavilo v Terstu nekaj novih poslopj. Ko kopajo za terdno dno, zadenejo na starorimski vodotoč, od ktereга sodijo, da je bil narejen nekako o časih Kristusovega življenja na svetu, bodi si že malo pred, ali malo potem, naj berž pa pred rojstvom Kristusovem. Cevi so bile iz žgane ilovke ter so bile, kjer so se stikale, nekako 4 do 5 cm. druga v drugo nataknjene. Da se pa voda ni zgubljevala, so bile vse cevi, kjer so bile vkup zložene, dobro z voskom zamazane. Zlasti je zanimivo, da vosek, čeravno toliko star, je imel popolno navadni duh in navadno voščeno podobo. Gosp. bar. Schwarzhuber, denarni svetovalec, ina še zdaj dva kosca takega voska ter ga vsakemu rad pokaže.

Gospod čebelar.

Živel je nedavno na Dolenjskem mož s sivo brado, ki so ga ljudje sploh imenovali: „Gospod čebelar.“ Mož je pa tudi to ime zaslužil. Za ves svet se ni zmenil, a čebelnjak mu je bil vse, imenoval ga je svoje svetišče. Tú je od jutra do večera in tako od spomladi do jeseni bival, delal, popravljaj in vladal svoje nebrojno ljudstvo. Preskerbel je s časoma vsaki kraljici novo palačo lepo vredjeno in z vsemi potrebami preskerbljeno in one pokorne svojemu nadvladarju so v novem panji tako marljivo delale, kakor v nekdanjem starem, a gospoda čebelarja je to mnogo bolj veselilo, ker je laglje pomagal kjer in karkoli je bilo potrebno.

Kako pa to, bo znabiti kdo mislil, saj čebelarje navadno ne zovemo gospode, ker se tudi svetni gospodje ne zmenijo toliko za čebelarstvo, ampak le kmetovalci; ali kmetovalci pa spet ne ljubijo novih panjev in ne predelujejo radi starih? Naš „gospod čebelar“ res ni bival vselej v dolenskih vinogradih ter nekdam tudi kaj več imel, kakor le malo hišico in čebelnjak. Svoje dni je bival v velikih mestih ter vžival mnogo dobrot, veselja tega svetá, a smert ljubljene soproge ogrenila mu je veselje velikih mest in prišel je iskat tolažbe v svoj rojstni kraj. Tú je v tovaršiji starega očeta lotil se čebelarstva in res skerbno gojil. Bog mu je dal milost, da je svojo serčno žalost laglje prenašal, zato je bil tudi toliko prijazin do svojih ljubih živalie, kakor tudi do bližnjega. Zlasti rad vidil je nekega Janeza, ki je navadno na večer k njemu hodil ter ga rad poslušal. Večkrat je bil gospod čebelar proti večeru vtopljen v nekdanje spomine in tedaj vžaljen, da se mu je solzica vternila iz očesa, a ko je njega začutil, se je kakor iz sanj predramil, rekoč: No, Janez, kaj si že tukaj? In potem sta se pogovarjala navadno vselej od ljubih čebelic, kako so nosile, rojile, slabele ali bogatele; kako jim pomagati v kaki nezgodi itd.; čudno, tega se nista nikoli naveličala.

Se vé, da v zadnjih letih je tudi kaj novega prišlo, namreč novi panji, in o koristi, veselji, lahkem delovanji z novim panjem je bil predmet večernih pogovorov mnogo mnogo časa. Drugikrat mu je pri steklenici dobre medicine pripovedoval, koliko dobrega bi se po čebelah lahko zgodilo, pridelalo zdravilo, prijetna hrana in pijača naj bi ljudje tako zanikerni ne bili. Spet drugikrat je dopovedoval, koliko zdravila je čebelni pik; sam svoje noge je za izgled kazal, ker bile so nekdam polne bolečin, hudo terganje mu še hoditi ni dalo, od kar so ga bile enkrat čebele po nogah dobro opikale, se je nadležne bolezní popolno znebil. Tako je živel gospod čebelar nekaj let in ukaželjni Janez se je od njega marsikaj naučil, ter postal priden kmetovalec in marljiv čebelar.

Nekega dne na spomlad Janez spet pride, a gospoda čebelarja ni več pri čebelnjaku. Bolehal je že dalje časa in posebno ga je zima mučila, tisti dan pa je obležal ter ni več ustal, dokler se ni preselil v boljšo deželo, kjer upamo, bode pri svojih ljubih starših in ljubljeni soprogi stanovitnejše veselje užival, kakor ga je na zemlji.

Mladina ga je že zdavnaj pozabila, a starejši ljudje se še spominjajo prijaznega gospoda čebelarja ter mu, kar stori tudi ti bralec, želijo „večni mir in pokoj!“